

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

Časopis za naše verno ljudstvo,
zlasti za ude tretjega reda sv. Frančiška.

S privoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti
vrejuje in izdaja

P. Stanislav Škrabec,
mašnik reda manjših bratov sv. Frančiška.

Vsebina 8. zvezka.

Tolažila sv. vere. Zaupanje	225
Življenje sv. Roze Viterbske, device III. reda sv. Frančiška.	
5. Sv. Roza frančiškanska misijonarka	230
Pobožni Peter Koljski, spoznavavec 3. reda.	236
Slovenka v Egiptu	237
S Kitajskega. Misijonska poročila iz pisem P. Baptista. (Dalje).	241
Na Kitajsko.	244
Kratko letno poročilo „serafske mašne družbe“. (Konec)	247
Iz mariborske skupščine III. reda sv. Frančiška. (Konec)	253
O letošnjem mejnarodnem Marijinskem shodu v Zaljcburgu.	254
Priporočilo v molitev	255
Zahvala za vslišano molitev	255
Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1910. Mesec avgust ali vel. serpan.	256

V GORICI
Narodna Tiskarna
1910.

Izhaja v prostih obrokih. Stane cel tečaj (12 zvezkov): 1 K 50 h.
Naslov za naročila: „Cvetje“ frančiškanski samostan v Gorici

Naši novejši prevodi dveh himnov k Sv. Duhu.

(Dalje.)*

5. **O.** Hostem repellas longius, — pacemque dones protinus, —
ductore sic te praevisio — vitemus omne noxium.
- I.** Poženi proč sovražnika, — Podeli stanoviten mir. —
Da tvojim pod voditeljstvom — Se škodi vsaki ognemo.
- II.** Poženi proč sovražnika, — Podeli stanoviten mir, —
Da, ti ko tako vodiš nas, — Izognemo se škode vse.
- III.** Odženi proč sovražnika, — podeli stanoviten mir, —
da se tako, ko vodiš nas, — izognemo škodljivega.
- IV.** Odženi proč sovražnika, — Podeli stanoviten mir, —
Naj tvoja roka vodi nas, — Da greha se varujemo.
- V.** Odvrni moč sovražnika, — In stanoviten mir nam daj, —
Naj tvoja roka vodi nas, — In zla obvarje vsakega.

Namestu „poženi“, „odženi“, „odvrni“ bo krepkejše in naši domači govorniki primerniše „popódi“; nam. „proč“ recimo za „longius“ natančniše: „delj“. „Podeli stanoviten mir“ je samo na sebi dobro; tudi „In stanoviten mir nam daj“ ni napačno, dasi ima prva dipodija še le na četrtem zlogu naglas. Vender bi bilo menda natančniše po izvorniku: „pa mir podári zdajci nam“. Aliteracija, ki jo je stara latinščina tolikanj ljubila, more tudi nam semtertja nadomeščati moderne rime, ki so zlasti v prestavah skoraj popolnoma nemogoče. „Ductore sic te praevisio“ je težko dobro posloveniti. „Naj tvoja roka vodi nas“ bi bilo sicer prav lepo; ali Sv. Duha si navadno ne mislimo v človeški podobi, da bi se mu primerno smela pripisovati „roka“. — „Da greha se varujemo“ je napak povdarjeno; pa tudi sedanjik nedoveršnega glagola tu ni na svojem mestu, ker imamo

*) Malo je manjkalo, da nisem pretergal tega nadaljevanja. Imam namreč že spet drugo pravdo. Prof. Rajko Perušek je objavil v letošnjem letnem poročilu l. c. k. državne gimnazije v Ljubljani precej obširno razpravo „O rabi dovršnih in nedovršnih glagolov v novi slovenščini“, kjer se je lotil tudi mojega spiska „Zum Gebrauche der Verba perfectiva und imperfectiva im Slovenischen“ v „Archiv für slavische Philologie“ XXV, 554—564. Našel je namreč tam nekaj, kar se ne vjema z njegovimi nazori in sodi torej, da „taka, recimo milo, čudaška trditve, vredi, da jo odločno zavrnamo“. Jaz sem gosp. profesorju hvaležen, da me je sè svojim odločnim zavračanjem prisilil tisto trditve le še bolj vterditi in pojasniti. Morda se bo v miru in pokoju, ki ga je nastopil in mu ga želim srečnega in dolgega, naposled sam prepričal, da ni tako neumna, ali, milo rečeno, „naivna“, kakor se je njemu zdela. Ker se pa na razpravo gosp. profesorja morda še kedo drugi oglasi, bo pač bolje, da nekoliko počakam z odgovorom. Ob enem upam doversiti tudi pretergani odgovor na spis g. dr. Menceja: „Zur Praesensfrage perfektiver Verba im Slavischen“ (Archiv f. sl. Philologie XXVIII, 40 d.) začel pod naslovom „Praesens effectivum“ v XXIII. teč. 7. zv. Ke bi se bilo gosp. profesorju R. P. vredno zdelo začetek tega mojega odgovora prebrati in premisliti, morda bi bil moje trditve še „miliše“ sodil in previdniše zavračal, kakor jih je; ali „Cvetje“ je na slovenskih gimnazijah seveda znana zel.

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXVII. tečaj

V Gorici, 1910.

8. zvezek.

Tolažila sv. vere.

P. A. M.

Zaupanje.

»Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil«. Mat. 11, 28.

»Zaupajte, jaz sem«. Mark. 6, 50.

Terdno zaupanje je več kot navadno upanje; upanje pričakuje to, kar želi; zaupanje pa tako rekoč leti naproti spolnjenju svojih želja. Upanje kliče in zdihuje; zaupanje z gorečnostjo išče ali pa počiva v nemotenem miru. Oboje daje človeškemu sercu v bridkosti veliko tolažbe; vendar ima zaupanje prednost; zakaj čeravno ni bolj potrebno, kot je upanje, je vendar njega delovanje močnejše in vspešniše. Tudi je zaupanje za vse nesrečne prava potreba. Koliko tolažbe daje človeku zavest, da je našel tacega, na katerega se sme zanašati, kateremu more izročiti svoje premoženje, ali celo svoje življenje! Ako te je zadela nesreča, ako ti je neizprosna smert pobrala najljubše, kar si imel, koliko olajšanje čutiš, ako moreš svojo dušno bolečino izliti v serce zvestega prijatelja. Ako se slabotni opira na moč močnega; ako vbogi pričakuje pomoči od boga-

tega prijatela; ako bolnik izroči življenje v roke spretnega zdravnika, je to zaupanje in to zaupanje, daje tolažbo. Koliko moč, koliko tolažbo pa more duša še le zajemati iz zaupanja na Boga, kateri je tako bogat, tako mogočen, tako dober, da po izreku sv. Frančiška Ksaverija neskončno dobrotljiviši, kakor si moremo mi le predstaviti!

Zaupajmo torej v Boga in sicer:

I. z ozirom sami na se;

II. z ozirom na tiste, katerih blago nam je pri sercu; potem nam bo on tudi v vsaki stiski tega življenja dal svojo pomoč in tolažbo.

Zaupanje se opira na dobrotljivost in vsemogočnost božjo. Bog nam more in tudi hoče pomagati. On nas ljubi, zato nas hoče tolažiti in vsake stiske rešiti. To spoznamo, ako premišljujemo njegove božje lastnosti; to nam razodevajo ljubezniva imena, ketera si je on sam dal, ker se imenuje naš oče, naš prijatelj, naš brat; to nam pričajo slovesne besede, s katerimi nam razodeva ljubezen in vsmiljenje svojega serca, pred vsem pa ono prijazno vabilo: Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil!

Zdaj vam hočem povedati, zakaj je na svetu vendar toliko nesrečnih ljudi.

Vzrok je ta, ker je neka nesrečna zmota mnogim ljudem vzela zaupanje v Boga. To je največa prevara in hudobija zvi-tega peklenškega sovražnika. Oh, kako malo je kristjanov, ki bi terdno v Boga zaupali! Zapeljani in prevarjeni od hudobnega duha, tega lažnjivca in moriveca ljudi, smo se navadili, da si predstavljamo Boga, neskončno dobrega očeta, ko kakega osornega in ostrega gospoda, ko neizprosljivega sodnika, da, ko nevsmiljenega trinoga, kateri je vedno pripravljen pokončati nas in svojo jezo čez nas izliti. Mi tako rekoč vedno slišimo le bučanje njegovega groma, žuganje njegovih večnih peklen-skih kazni, in od strahu in nezaupnosti maloserčni pozabimo na vse dokaze njegovega vsmiljenja in njegove očetovske ljubezni. Zastonj nam je zagotavljal, da on noče smerti grešnika; zastonj se nam je predstavljal v najmiliših podobah, v najjin-ljiviših prilikah, ko dobri pastir, kot oče zgubljenega sinu; mi ne verujemo njegovim milim besedam, terpinčimo se sè žalostnimi mislimi, z maloserčnim pa krivičnim čustvom, da nas

Bog več ne ljubi, da nas ne more ljubiti, ker smo vbogi, grešni in nehvaležni ljudje. Ali ne vidite, da je vse to iznajdba pekla, prevara satanova, gerda goljufija? — Bog vas ljubi; on vas kliče; on vas čaka; dobri pastir išče svojo zgubljeno ovčico, on gre za njo, on ne miruje, dokler je ne najde in potem jo vesel nese nazaj k svoji čredi. Nebeški oče gleda z ljubeznijo in hrepenenjem za zgubljenim sinom, in ko se ta verne domov, da, ako le en sam korak stori, ako v sercu govori: „Oče, grešil sem“, potem je ta oče ginjen od sočutja, on mu hiti na-proti, ga z veseljem objame in mu vse odpusti. Res je, Bog greha ne ljubi in ga ne more ljubiti; ne, on greh sovraži ko gerd vpor, ko černo nehvaležnost, ko največe hudo. Pa on ljubi vbogega grešnika. — Materi se studi blato, v katero je njen otrok padel, toda ona otroka serčno ljubi. In vi mislite, da vaš nebeški oče hoče, da se pogubite v blatu greha, da vam on sam pogubljenje pripravlja? Gotovo ni nič bolj satanskega, pravi sv. Krizostom, kaker je ta misel; ker ta izroči dušo žalosti, miloserčnosti, obupnosti, in brezštevilno ljudi je že hudobni duh s tem v večno pogubljenje pehnil.

Zelo važno je, ako poznamo zvijače svojega sovražnika; ker potem se jih lažje varujemo, pa ogledati si hočemo še bolj sladko tolažbo, kako se more namreč kristjan vaditi v zaupanju in popolni vdanosti v Boga. Pred vsem mora imeti ob času bridkosti živo pred očmi neskončno vsmiljenje božje. „Prijetno je božje vsmiljenje ob času nadloge, kaker deževni oblaki ob času suše“. Sir. 35, 36.

Naj pride terpljenje, od koderkoli, ono je ali preteklo, ali sedanje, ali prihodnje. Glede preteklosti tebe, dobri kristjan, gotovo boli in tlači spomin na tvoje grehe, bridka zavest, da si žalil Boga in zgubil mnogo milosti. Ti kličeš, kaker nekedar kralj David, vender ne s takim kesanjem in zaupanjem, kakeršnega je imel on: „Moj greh je vedno pred menoj“. Grozna podoba, težko breme me teži! Morebiti si že govoril, kaker nesrečni Kajn: „Moja hudobija je prevelika, da bi odpuščanje zaslužil“. Pa pravim ti: Bog jo je pozabil; on ti je vse odpustil in ti se le za to še spominjaj svojih hudobij, da ga boš hvalil in njegovo vsmiljenje poveličeval. Ne boj se, ti kličem v njegovem imenu, ne boj se; jaz sem! To pa govorim duši pravičnega, kterega se je že v sv. zakramentu pokore z Bogom

spravila. Pa tudi grešniku kličem: Ne boj se, saj ti ni družega treba ko dobre volje; ako le hočeš, Bog bo na tvojo preteklost pozabil in ti vse odpustil. „Ako bi bili vaši grehi kaker škerlat, bodo beli kaker sneg; in ako bi bili erdeči kaker baker, bodo beli kaker volna“. Iz. 1, 18.

Morebiti pa te teži kako sedanje terpljenje. Ti nosiš težak križ; bridka bol razjeda tvoje serce. Zadela te je nesreča, zgubil si kaj premoženja, neusmiljena smert ti je tvoje najdražje pobrala. Morebiti so te zapustili prijatelji, domači, ker je bridkejše ko smert; morebiti te vse to naenkrat teži in tvoja duša je obupna in maloserčna. Pa naj bo tvoja revščina in nadloga še tako velika, zaupaj! Bog je s teboj; vstrajaj in kliči ga na pomoč! Kaker oče te bo nosil na svojih rokah in ne bo te pustil pasti. Vse tvoje bridkosti bo on v tvojo srečo obrnil. On je zdaj tvoja moč, naj bo v prihodnje tudi tvoje upanje.

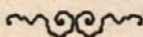
Najdejo se duše, ki ob času boja kažejo nepremagljivo serčnost; ako jim pa grozi nevarnost, ako jim preti v prihodnosti kaka nesreča, postanejo boječje, da, do obupnosti preplašene in zbegane. Take duše potrebujejo pred vsem zaupanja v neskončno dobrotljivo previdnost božjo, ketera vse nam v prid obrača. To jih bo krepčalo in njih skerbi pregnalo. Verzimo vender v prihodnje vse svoje skerbi v vsmiljeno serce božje! Zaupno se izročimo v njegove roke; on bo najbolj za nas skerbil. Saj nam je on sam povedal, kako zelo za nas skerbi. „Gospod skerbi za me“ je rekel sv. kralj David in to je gotovo vzrok, zakaj nam Bog prepoveduje prevelik nemir, skerb in strah. „Ne skerbite tedaj...“ Mat. 6, 31. Ako je pa on za nas, ako je on z nami, kedo bo potem zoper nas? Zaupajmo v Boga in ničesar nam ne bo manjkalo.

II. Imejte pa tudi zaupanje z ozirom na naše ljube in drage. Žalostno je to, da je toliko kristjanov dandenes zgubilo terdno zaupanje v Boga. Koliko je kerščanskih mater, ki si delajo prevelike skerbi zarad svojih otrok. Ako imate hčerke, skerbite, kako jih boste vzgojili in preskerbeli; saj je dandenes malo mladih ljudi, ki bi ohranili nedolžnost serca in zvestobo sv. veri. Ako vam je Bog dal sinove, je skerb še večja. Skerbite, komu bi jih izročili, da se vam ne pokvarijo. In ako ste jih tudi sami v strahu božjem vzgojili, kaj bo iz njih, ko pridejo mej sprideni svet? Morebiti jih je svet že okužil, mo-

rebiti žive že razuzdano po svojih strasteh. Zdaj se vdaste brezupni žalosti in skoraj ne morete več misliti, da bi se spriden otrok še poboljšal. — O, ke bi imeli le nekoliko zaupanja! Prihranili bi si mnogo bridkih ur in videli, da se more zgoditi tudi to, kar zdaj brezupno želite. „Ne boj se . . . čemu si dvojiš?“ Mat. 14. 27—31. S terdnim zaupanjem pospeši dan milosti in za naprej ne dvoji več!

Tudi glede svojih ranjkih morate imeti polno zaupanje in boste potolaženi. Koliko je sicer pobožnih mater in žen, ketere se ne dajo vtolažiti, ketere si celo očitajo, da so one krive smerti svojih domačih, ker so morebiti premalo za nje skerbele, ker so jim premalo postregle, ker so jih včasih vžalile. Še bolj strašno pa je, ako se kedo zarad svojih ranjkih žalosti in si očita, da je morebiti on kriv, ako je kedo iz mej njih pogubljen. Ker bom o tem še govoril, pravim za zdaj le to: Ako ti kerščanska mati take in enake bridkosti terpiš, ako te skerbi, kako je s tvojim sinom v večnosti, ti kličem: Zaupaj, da je tvoj otrok milost našel pri Bogu. Pa rekla boš: „Oh, že dolgo časa se ni nič zmenil za Boga in zdaj ga je še nagla smert pobrala“. Vender zaupaj v ljubega Boga. Glej, Bog je neskončno dober; on je nepopisljivo veliko storil, da bi nas rešil! Ali ni mogoče, da je on za dušo za katero ti toliko moliš in za katero je vedel, da boš toliko molila, pripravil tudi kako posebno milost. Gospod Bog je seveda pravičen sodnik; ali pa ni Jezus naš vsmiljeni zagovornik, oče, prijatelj, odrešenik? Pa še zdihuješ: „Da bi bil vsaj previden!“ Vprašam te, ali nisi nikoli opazila na njem kakega dobrega znamenja? Ali ni tvoj ljubljene otrok vsaj včasih še kaj molil? Mater božjo počastil? Ali ni morebiti nosil na sebi škapulir ali kako svetinjico? Imej vender zaupanje! Preblašena Devica ob smertni uri ne zapusti tistih, kateri so jo v življenju častili. Ali nisi nikoli opazila, da je imela tista ranjka oseba, za katero toliko skerbiš, vsmiljeno serce do vbogih? „To pač!“ praviš, „mного dobrega je storila, to se je še le po njeni smerti prav spoznalo“. Zaupaj torej! Miloščinja pokrije grehe in odločuje pri sodbi. Vprašam te še dalje: Ali nisi morebiti pri dotični osebi zadnji čas njenega življenja opazila kaj nenavadnega, kako posebno milost, ali celo slutnjo bližnje smerti? Ako je temu tako, pomiri se in zaupaj.

Naj bo terpljenje kakeršnokoli hoče, zaupajte in boste potolaženi. Oserčujte sami sebe z besedami kraljevega pevca: „Zakaj si žalostna moja duša in zakaj me motiš? Zaupaj v Boga“. Ps. 41, 6. Sè zaupanjem verzite nanj vse svoje skerbi; on vas bo rešil; on vam bo dal moč in tolažbo.

Življenje sv. Roze Viterbske,

device III. reda sv. Frančiška.

(P. E. P.)

5. Sv. Roza frančiškanska misijonarka.
(1247 — 1250).

Ko je beržkone meseca septembra leta 1247 sv. Roza pre-mišljevala ponižanja in bolečine svojega nebeškega ženina, se ji je ta prikazal na križ pribit, roke in noge sè žebli prebo-dene, na glavi s ternjevo krono, v obraz smertno bled in spre-menjen, s kervjo oblit po telesu razmesarjenem do kosti. Roza gleda svojega Zveličarja in globoko ginjena se vtopi v vso to britkost, v vse te bolečine. Solze jo oblijejo in vsa izven sebe zakliče:

„O moj Jezus, kedo te je tako grozno razmesaril? Kedo te je prebodel in pribil na težki križ?“ — „Moja ljubezen, moja goreča ljubezen do ljudi“ — ji odgovori Zveličar, „in grehi, s katerimi me ljudje še vedno žalijo“. — Roza odgovori: „Tvoja ljubezen do ljudi! Tedaj si tudi za me toliko terpel! — O greh...! Jaz uboga, nesramna grešnica sem torej tvojega terpljenja in tvoje smerti kriva!“

Svetnica ne more po teh besedah več vkrotiti svoje želje po pokorjenju in zadoščenju, ter ne neha glasno jokati in zdi-hovati. Terga si svoja oblačila, puli si lase in dolgo časa se biča sè železnim, bodečim bičem.

Spomni se pa tudi, da Zveličarjevih bolečin niso krivi le njeni grehi, mariveč grehi celega sveta, in svet ž njimi Go-spada še vedno žali, še vedno izziva njegov pravični serd. Roza se tedaj ustopi mej vžaljena nebesa in grešni svet. Milo

prosi Gospoda, naj le njo kaznuje in naj odverne svojo jezo od onih, ki ne vedo, kaj da delajo. Zlasti prosi Boga za svoje rojstno mesto Viterbo. Da bi mu sprosila usmiljenja, želi ona bolj in bolj terpeti z Jezusom. Z nohtmi praska do mesa svojo kožo in bije se s kamenom, ki je bil v njeni celici, po persih in po ramah. Ne tolikanj od bolečin, ki si jih je zadela sè svojim pokorjenjem, mariveč mnogo bolj od notranjih bolečin vsa prevzeta pade nezavestna na tla. Toda kmalu se zopet vzdigne in nadaljuje svoje terpinčenje.

Mej tem zgine prikazen; ali plamen, ki se je užgal v sercu ponižne device, ne bo nikedar več vgasnil v njem. Gorečnost za zveličanje duš ji ne da več miru. Roza plane iz domače hiše, hiti po mestnih ulicah v božjem imenu kiicat prebivavstvo na mestni terg. Nešteta množina ljudi se zbere deloma iz spoštovanja do svetnice, deloma iz radovednosti. Naša tretjerednica stopi na visok kamen in prične oblečena v frančiškansko haljo, prepasana s vervjo, bosonoga, s križem v roki oznanjevati besedo božjo.

Kaker nekedaj preroki stare zaveze jude, tako biča brezobzirno Roza svoje rojake zavoljo njih hudobij in grozovitosti. Očita jim, da podpirajo krivovero, da so sramotno izdali papeža in se podvergli nepostavnemu, nevernemu vladarju in napove strašne kazni vsem, kateri se nočejo spreobrniti.

Moč njenih besed je tolika, da gane in spreoberne vse pričujoče. Celo taki, ki so se prišli norčevat in posmehovat, so se molče vernili domov. — Ko svetnica konča, gre v cerkev Matere Božje na hribu prosit Gospoda odpuščanja in usmiljenja za vse. Tam poklekne pred sv. Rešnjim Telesom in začne moliti in se terkati po persih. Kar se z novega zamakne. Zamaknjeno so prenesli v njeno celico. Ko se zave, plane polna navdušenja zopet na ulico, ter v novič prosi in opominja k pokori. Od tega dne je dve leti pridigovala in opominjala vsak dan. Bogati in ubogi, imenitni in priprosti, nevedni in učeni, pravoverni in krivoverci, vsi so se kar terli krog mlade misijonarke in jo pazljivo poslušali. — Uspeh njenih pridig se da primerjati sè vspehom največih misijonarjev. Kar je dosegel drugod sv. Bernard, sv. Peter Damiani, sv. Frančišek, sv. Anton Padovanski, to je dosegla tukaj uboga priprosta, dvanajstletna naša tretjerednica. Da, prav njeni uspehi, sadovi njenega

delovanja nam poterjujejo resničnost besed sv. pisma, ki pravi: „Veter pihlja, koder hoče; in glas njegov slišiš, pa ne veš odkod pride ali kam gre, tako je sleherni, kateri je rojen iz Duha“ (Jan. 3, 8.) Da, Sv. Duh deluje kjerkoli hoče, on napolnjuje in spreminja dušo po svoji skrivnostni, neskončno modri volji.

Od govorov sv. Roze nam nič ni ohranjenega. Vender pa moremo sklepati o njih iz tega, kar nam priče sporočajo. — Grešnikom je kaj rada kazala nečimernost posvetnega veselja in kazni, ki jih v večnosti čakajo. V smelih in ginljivih podobah je popisovala svetnica resnice o smerti, sodbi in o peklu, keterega terpljenje je gledala nekedaj v zamaknjenju. Pogostokrat je govorila o Kristusovem terpljenju in o neskončnem usmiljenju. Od ginjenja in navdušenja večkrat ni mogla naprej, zmanjkalo ji je besed, sledilo je le še njeno in poslušavcev zdihovanje.

Neusmiljeno je bičala zapravljalivost, potratnost, prepirljivost, sovražnost, pohujšanja in nesramnosti meščanov. Grajala je vse brez izjeme, može in žene, mladeniče in starčke, dekleta in vdove, plemiče in meščane, tergovce in umetnike. Njena veljava je bila tolika, da se nihče ni derznil upreti. Blišč njene nedolžnosti in svetosti je bil tako velik, da so pred njo celo najošabniši zaerdeli in ponižno sklonili svojo glavo. Krivovercem je javno in pregledno razložila nauke sv. cerkve. Zagovarjala je kerščanske resnice in zavračala krive nauke in občudovanja vredno zgovornostjo. Nauki teh krivovercev niso bili nič družega, kaker zopet pogrete zmote starih manihejcev, zlasti da je od začetka dvojni izvirek, hudega in dobrega, teme in luči. Hudobni izvirek je ustvaril tvarino ali telesnino, dobri pa dušo, ki mora romati iz telesa v telo toliko časa, da pride slednjič do svoje sreče. Vsaka tvarina je slaba, hudobna, in vsaka omadežuje. Zato so ti krivoverci trinajstega stoletja zavergli zakon in lastnino in zagovarjali samomor. Delili so se v poučene in poslušavce. Na svojih skrivnih zbirališčih so počenjali gerdobije, ki se morda ponavljajo na skrivnih shodih sedanjih prostožidarjev.

To krivovero in njeno gerdobijo je imela v Viterbu odkriti in zavreči naša svetnica. Njeni dokazi so bili tako tehtni in terdni, tako globoki in modri, da je prepričala vsacega, ki je bil dobre volje. Terdovratni krivoverci so obmolknili. Divjali

in pretili so, svetnica je pa ostala nevstrašena. Zahtevala je od krivovercev, naj terpe za svojo vero, kaker je ona pripravljena prenesti vsako bolečino za vero Kristusovo. — Ke bi ne imeli o vsem tem javnih prič, bi se nam zdelo pač neverjetno vse to. Dvojili bi, kako je mogoče, da zavrača priprosta deklica, ki je morda komaj brati znala, krivoverce tako uspešno kaker najbolj učen in zgovoren bogoslovec. Listine terdijo zato kar naravnost, da je govoril sam Sv. Duh po naši tretjerednici.

Prav tako odločno je pa nastopila sv. Roza zoper cesarjeve prijatele. Naravnost je povdarjala, da kralji in cesarji tega sveta ne nosijo svojih kron in svojega žezla zato, da bi vladali po svoji hudomušni volji narode, mariveč zato, da branijo pravico in zatirajo krivico. Na ves glas je povedala, da vladarji v duhovnih zadevah nimajo nobene pravice in da je kerščanstvo vtopilo v kervi svojih marternikov bogove in tudi cesarske malike. — Ker cesarjevi priverženci niso nehali ervati zoper papeža, je Roza tudi na ves glas povedala, da ima naslednik sv. Petra najvišjo, nezmotljivo oblast voditi ne le črede, mariveč tudi pastirje. Govorila je zoper cesarjeve naklepe, s katerimi je hotel oropati papeža, in povdarjala je, da so papeževe dežele papeževa, sveta lastnina in da je božjeropna vsaka namera, ki si hoče to lastnino pridobiti. Pri svojih pridigah je delala Roza mnogo čudežev in ž njimi poterjevala moč in resnico svojih besed. Da so jo poslušavci lažje razumeli, je stopala na kak visok kamen. Listine terdijo, da se je mej pridigo ta kamen večkrat sè svetnico vred kvišku vzdignil in da je visel, dokler je svetnica govorila, v zraku.

Bog je pa tudi s posebnim čudežem pokazal, kako zoperno mu je, ako žali kedo njegovo ljubljenko. Ko je nekedaj prav odločno govorila zoper krivo vero in razkol, se je nad tem neki cesarjev priverženec tako razserdil, da jo je javno sramotil. Planil je proti njej, jo zgrabil za roko in jo neusmiljeno vdaril. Mirno mu reče svetnica: „Nesrečnež v treh dneh te zadene kazen božja“. Tri dni pozneje se lotijo tega moža ostudne gobe, ki pokrijejo celo njegovo telo. Brada in lasje mu izpadejo, njegovo telo pa postane tako ostudno, da so se vsi zgražali nad njim.

Nepričakovane milosti pa so prejemale tisti, ki so jo radi poslušali. Slepec, Andrej po imenu, ki je pridno prihajal poslu-

slušat njene pridige, se priporoči svetnici v molitev. Rozi se smili ubožec; ona moli zanj in slepec je bil nenadoma ozdravljen večletne slepote.

Naša tretjerednica je videla tudi reči, ki so se daleč proč od nje godile in so bile pomenljive za prihodnjost kerščanstva. Tako je videla sv. Ludovika, kralja francoskega, odpravljati se na križarsko vojsko in v njej se bojevati. Občudovala je tega sv. kralja in prosila je zanj Boga mej tem, ko se je ta v Egiptu bojeval. Molila je, naj mu Bog da zmagati.

Čudoviti so bili sadovi Rozinih pridig. V mestu je zavladala zopet pobožnost. Prebivavci so kar tekmovali mej seboj v spokornosti. Posvetnjaki so se odpovedali svoji zložnosti in svojim veselicam. Tatje in oderuhi so po versti vračali tuje blago. Nečistniki in nečistnice so očitno prosili odpuščenja za pohujšanje, kežero so doslej dajali sè svojim nesramnim življenjem. Sovražniki so iz serca odpuščali svojim žalivcem. Cerkve so bile tako polne spokornih spovedancev, da je mnogokrat zmanjkalo spovednikov. — Kriva vera in razkol sta od dne do dne bolj ponehaval. Tudi najbolj prederzni krivoverci, ki so poprej v svoji oholosti javno nastopali, si sedaj niso več upali na dan. Le v skritih kotih so še kovali svoje gerde narkane. Mejtem, ko je postajala cesarjeva stranka vsaki dan manjša in maloserčniša, je papeževa stranka prav tako zopet rastla po številu in po pogumu. Verhu tega je bila ta stranka prav izverstno urejena. Središče njeno so bili tretjeredniki, njeni vodniki pa frančiškani. Vsak dan je dobivala ta stranka novih moči od ljudi, ki so bili poprej na cesarjevi strani, katerim je pa cesarjevo in njegovih priveržencev brezvestno ravnanje še o pravem času tako oči odperlo, da so po tem odločno branili svojo vero, vest in domovino.

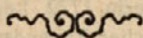
Zlasti navdušeno se je pa oklepalo priprosto, tlačeno ljudstvo naše svetnice. Ubogi so čutili, da so našli v njej sveto prijateljico, sestro, varihinjo in maščevavko. Kako navdušeni so bili za priprosto hčer ubogega rokodelca, ki je tako odločno nastopila zoper krivice mogočnih in bogatih in je tem glavno in javno očitala, za kar so se oni komaj skrivaj upali pritožiti.

Nepopisljiva je bila jeza gibelinov in krivovercev, ko so opazili, kakšna sprememba se je zveršila pod Rozinim vplivom v mestu. Zastonj so poskušali z grožnjami; svetnica ni odne-

hala. Na vsak ukaz, na vsako povelje je imela le en odgovor: „Boga je treba bolj slušati kakor ljudi. Prejela sem od Boga povelje, naj nastopim zoper hudobije, zoper krivovero in branim papeževe pravice. Ni je torej reči, ni je kazni, ki bi me mogla od tega odverniti. Govorila bom in ke bi me to govorjenje stalo življenje“.

Ob koncu l. 1249 so Friderikovi pristaši sè vso odločnostjo začeli prigovarjati cesarjevemu namestniku, naj sè silo nastopi proti sv. Rozi. „Vstaja“ — tako so govorili — „je nezogibna, ako ne nastopiš takoj. Treba je pustiti le še par tje-dnov pridigati Rozo in Viterb bo cesarju zgubljen. Namestnik sam je bil prepričan, da bo treba nastopiti sè silo, vendar se je pa bal posledic, bal se je ljudstva. V drugih razmerah in okoliščinah bi se pač ne bil obotavljal, takoj bi se bil mariveč znebil zoperne misijonarke, obsodil bi jo bil kot puntarico v smert, ali pa bi jo bil vergel v ječo, iz ketere ne bi bilo več rešitve. Toda sedaj, ko so narodi začeli hrepeneti po neodvisnosti, ko se je zopet uterdila katoliška vera in ljubezen do sv. očeta, zdaj bi bila vsaka sila lahko nevarna in bi utegnila imeti neprijetne posledice. Namestnik se je bal ljudstva, ki utegne postati maščevavec vsake krivice. Ni se torej upal vmoriti ali pa v ječo vreči svetnice. Odločil se je, da jo pošlje v pregnanstvo. — Trinogi so zopet enkrat strepetali pred nedolžnim otrokom! —

Dragi bravec, videl si v tem poglavju, kako je nastopala naša svetnica kot misijonarka in občudoval si njeno nevstrašenost in odločnost. — Od tebe najberž ne zahteva Bog da bi pridigal javno; pač pa moreš pridigati tudi ti sè svojim zgle-dom in z opominjevanjem v domači hiši. Tudi ti — bodi kar-koli hočeš — si dolžan zatirati greh in posvariti svojega bliž-njega, ako ga vidiš na krivih potih. — Kako velikodušno in odločno nastopa priprosta deklica sv. Roza! Ali ne sramoti ta devica tvojo neodločnost in popustljivost? Bog mara le za ve-likodušna serca. Tu in tam spoznavaš, da bi bilo to za te do-bro, n. pr. da bi zapustil to ali ono priložnost, ali manjka ti odločnosti, manjka ti poguma. Ne pozabi, da se je treba truditi za nebeško kraljestvo! Nastopi odločno, ne boj se truda in žrtev; pomisli, koliko je Jezus storil za te in kako obilno te bo enkrat poplačal.

Pobožni Peter Koljski,

spoznavavec 3. reda. *)

Peter je bil sin spoštovanih starišev na Toskanskem. Kmalu potem, ko ga je sv. Frančišek ustanovil, je stopil v tretji red. Z obleko tega spokornega reda se je navzel tudi duha sv. Frančiška. Časno bogastvo in časti je zaničeval; glede hrane in obleke je bil zadovoljen z najpotrebnišim.

Nato se je odpravil v samoto k prvemu tretjeredniku bl. Lukeziju ali Luciju. Tam je molil, premišljeval resnice svete vere, ostro se pokoril in živel v največem vboštvu do svoje smerti. Ko je vmerl, so zvonovi bližnje cerkvice, kaker se sporoča, naznanjali njegovo smert, ne da bi jih kedo zvonil. Ko se ljudje niso mogli zediniti, kje bi ga pokopali, je Bog sam razodel svojo voljo. Veliko bellh metuljev je priletelo k njegovemu truplu, in ko so nekaj časa okoli njega letali, so se po dva in dva vverstili in leteli proti bližnji cerkvi.

Verni, duhovščina, svetna in redovna, so se potem zedini in pokojnega pokopali v tisti cerkvi. Tam so mu verni postavili grobni spominik in dolgo so praznovali 21. avgusta v ti cerkvi spomin njegove smerti.

Pobožni Peter se je ko tretjerednik navzel duha sv. Frančiška, svojega duhovnega očeta; posnemal ga je in se ravnal po njegovem zgledu. V sv. Frančišku nahajaš mnogo lepih in koristnih čednosti; posnemaj ga posebe v ponižnosti, ker je ta čednost za vsakega kristijana neobhodno potrebna. Ta čednost je namreč podlaga vseh drugih čednosti. Če človek nima te, so vse druge njegove čednosti samo navidezne in zginejo ko pride skušnjava. Zato bodi res ponižen zmirom in povsod; bodi ponižen v mislih, da boš imel sebe za slabega, druge pa, dokler se nisi nasprotnega prepričal, za dobre. Bodu ponižen tudi v govorjenju, vedenju in obleki. Bodu resnično ponižen, ker ta čednost Kristus zapoveduje vsem; vrata nebeška so ozka in nizka, skozi nje morejo samo majhini, to je, resnično ponižni. Imej se po Marijinem zgledu za deklo ali hlapca, ne pa za gospo ali gospoda. Zakaj Kristus vsem pravi: „Gdor se povišuje, bo ponižan, gdor se pa ponižuje, bo povišan“.

*) Wading Ann. 1242. n. 20.

P. Pietro Antonio di Venezia 1722. Legend. Franc.

P. Sylv. Winkes, Seraphischer Tugendspiegel, 21. August.

Slovenka v Egiptu.

Nauk je razumnemu zlato lepotičje in kaker zapestnica na desni roki.

Sirah 21, 24.

Na pot!

Torej tudi ti, kerščanska Slovenka, si sklenila iti v Egipt! Nadejam se, da imaš dober namen pri tem važnem koraku. Saj doma si bila ko Marijina hči ali celo tretjerednica ponos svojim dobrim starišem, radost dušnemu pastirju.

Natanko si vse premislila, preden si se odločila v daljni in nevarni Egipt. Posvetovala si se sè stariši, dušnim pastirjem in drugimi modrimi ljudmi. To je nad vse važno in potrebno; zakaj karkoli delaš, delaj modro in glej na konec, ti veli prislovica, zlasti ko si sklenila iti za več let v Egipt!

Kako marisiketera Slovenka bi se ne kesala prepozno, ke bi bila prej dobro premislila, zakaj hiti v Egipt, ali ji je res treba zapustiti ljubi dom, in kako bo mogla na tujem mej nevernimi in razuzdanimi ljudmi ostati poštena in verna Slovenka. Ali na to ni mislila, zato je namesto sreče našla nesrečo, ne samo časno, žal, morda tudi večno. . . .

Ti pa, verna Slovenka, ki se radi resnične potrebe, po dobrem prevdarku in z dovoljenjem ter blagoslovom svojih starišev odpravljaš v Egipt, imaš tudi resno voljo, da hočeš ostati vedno verna in poštena Slovenka. Tebi podam nekaj naukov, ki ti bodo pomagali, da boš mogla svoj sklep deržati v tolažbo in veselje svojim domačim, sebi pa v časno in večno srečo. Le beri jih večkrat, da jih ne pozabiš; saj so namenjeni ravno tebi v korist. Zapomni si, kaj pravi Modri: „Ke bi tudi kedo izmej človeških otrok bil doveršeno popoln, pa bi mu manjkalo tvoje modrosti, bi nič ne veljal“. Modr. 9. 6.

Kaker si po dobrem prevdarku sklenila nastopiti pot na tuje v Egipt, tako si tudi že doma vse preskerbi za varnost mej potjo, ker ti postane lahko nevarna v dušnem in telesnem oziru. Poišči si zato pametno in izkušeno spremljevalko, morda tako, ki je že bila v Egiptu. Ni prijetno sami potovati; tembolj je to neprijetno in nevarno še le mladi Slovenki in bivati na ladiji mej tujimi ljudmi. To veš, kajneda, samā; zato pa si preskerbi pošteno družico, ali še njih več, seveda, poštenih in modrih.

Za na pot je dobro vzeti seboj kakšno primerno knjigo ali časopis, da imaš kaj brati na parniku, ker časa je za to dovolj. Seveda ko verna Slovenka in Marijina hči imaš pri sebi tudi molitvenik in rožni venec ko ljuba spremljevalca. Saj lju biš Boga, svojega nebeškega Očeta, čigar vsemogočnost in dobroto ravno na morju tako lahko premišljuješ in občuduješ. Prav tako ne boš zamudila vsak dan častiti Marijo, svojo nebeško Mater ter se ji priporočevati; saj je ona tolažbe polna morská zezda, kaker tudi svojega angelja variha ter arhangelja Rafaela, patrona vernih popotnikov.

Prihod v Egipt.

Po tri in poldnevni vožnji te pripelje parnik do Aleksandrije, kjer stopiš na afrikanska tla. V pristanišču čaka na parnik obilo vsakoverstnih ljudi; morda so tvoji rojaki vmes, večina je pa seveda tujih; posebno opaziš prvič vsepolno Arabcev, ki hité s vpitjem in vriščem na krov. Ta prizor ti je nov, nenavaden. Ali nič se ti ni bati, če se ravnaš po temle vodilu: Ne spuščaj se v pogovor z nikomer, ki bi ti že na ladiji obetal dobro službo. Žal, marisiketera lahkoverna Slovenka je že prišla radi tega v zanjke brezserčnih izkoriščevavcev in postala njih plen! Torej, ne poslušaj nobenega tujca, ne zaupaj nobenemu neznanču! Komu pa smeš zaupati? Domačinu. Na avstrijski parnik pride vselej služabnik avstr. konzulata, da sprejme potne liste tistih, ki ostanejo v Aleksandriji. Ravno tako sta vselej na krovu: služabnik avstr. Franc Jožefovega azila za služkinje in posredovavec služeb g. Rok Komelj, Slovenec iz Bilj pri Gorici.

Ako namerjaš torej ostati v Aleksandriji, izroči kavasu t. j. služabniku avstr. konzulata svoj potni list, potem se pa izroči enemu omenjenih rojakov, ki bo preskerbel vse pri izkercanju in te srečno pripeljal na stanovanje.

V Egiptu.

Zdaj si torej, draga Slovenka, v Egiptu, v deželi faraonov, kjer je bil nekedaj egiptovski Jožef, ki ti je znan iz zgodeb sv. pisma.

Zdaj si v deželi, katero je počastila in posvetila sè svojo pričujočnostjo ter ondi preživela nekaj let sv. Družina: Jezus,

Marija in sv. Jožef. Zdaj si v deželi, kjer se je vera Jezusova tako lepo razcvela po pridigovanju sv. evangelista Marka, kjer je bilo tako vzgledno življenje prvih kristijanov, toliko svetnikov in svetnic, kjer je prelilo svojo kri za pravo Kristusovo vero toliko marternikov! Ti si tedaj res na sveti zemlji! Ne pozabi tega nigdar in skleni takoj pri vstopu na njo, da boš ves čas svojega bivanja živela tu lepo kerščansko, da ne boš nigdar podobna negdanjemu grozovitemu Herodu, ki je hotel Dete Jezusa umoriti!

Priporoči se zato presv. Družini in prosi jo njenega blagoslova in varstva!

Pred odhodom iz domovine si se lepo poslovila od svojih domačih; tukaj se pa zglesi, predno greš v službo, pri slovenskem dušnem pastirju: v Aleksandriji v cerkvi sv. Katarine; v Kahiri v cerkvi sv. Jožefa, da te vpiše in ti poda potrebnih navodov.

On je sedaj tvoj dušni pastir, ti si pa njegova ovčica. In Kristus pravi: „Dober pastir pozna svoje ovce in one poznajo njega“. Gotovo se tiste Slovenke ne morejo imenovati dobre ovčice Kristusove, ketere se ogibljejo svojega dušnega pastirja in se nikoli pri njem ne oglasijo. Take hočejo v tujini živeti proste, brez nadzorstva, po svoji volji! Take „bogaboječe“ Slovenke pa tudi najprej zabredejo mej volkove, kateri zlasti v Egiptu tako preže na naše Slovenke. In prežalostne posledice take napačne, „bogaboječnosti“ se kmalu pokažejo v vsej grozi. . . . Koliko je takih pretresljivih zgledov!! Kako grozno so zašle tako mnoge, ni moč popisati!!! Stariši v domovini mislijo, da žive njih hčere v Egiptu pošteno, pa si z grehom služijo denar. . . Avstr. stražnik v Kahiri je rekel, da bi takih zašli Slovenek, in mej njimi je mnogo mladoletnih, v enem mesecu lahko sto priveel na konzulat, ke bi imel za to poveleje!!! Ni čuda torej, da so take izprijene Slovenke vzele vsem dobro ime! Da, ljudje govore kar splošno: „Take so vse!“ Da torej, zaradi njih terpe tudi vse poštene in vzgledne Slovenke! Tako globoko so mnoge propale v nravnem oziru! Zakaj? Ker niso hotele poznati svojih dušnih pastirjev. Namestu, da bi bile hvaležne Bogu, da imajo svojega dušnega pastirja, ki se trudi za njih časni in večni blager, se ga le ogibljejo, ga nikoli ne vidijo in ne slišijo v cerkvi, tem raje pa poslušajo zapeljivce;

zato pa tudi tako zabredejo! Koliko jih je v Egiptu umerlo v najlepših letih zaradi svojega razuzdanega življenja! Nekatere so celo sveto, edinozveličavno katoliško vero zatajile, postale so mohamedanke. Tako je n. pr. dne 21. junija 1910 neka J. Č. v Aleksandriji prestopila v turško vero. —

Vidiš, draga Slovenka, kako zajdejo mej volke, ketere ne poslušajo svojega dušnega pastirja! Zato skleni, ne samo po prihodu v Egipt zglasiti se pri njem, temveč vedno, dokler boš tukaj, poslušati njegov glas, njegove nauke, ker veš, da išče on le tvoj blager, da skerbi le za tvojo časno in večno srečo. Vtisni si globoko v serce besedo Kristusovo: „Kedor vas posluša, mene posluša; kedor vas zaničuje, mene zaničuje“.

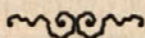
S tem terdnim sklepom torej, draga Slovenka, da boš stanovitno poslušala in vbogala svojega dušnega pastirja, hočeš preživeti nekaj let v Egiptu, da s pošteno službo pomagaš sebi in domačim. Pravim s pošteno službo.

V službi.

Silne važnosti je namreč za-te, v kakšno službo ali h kakšnim ljudem greš služiti. Marisiketera Slovenka je srečno premagala skušnjave in nevarnosti mej potjo in je prišla poštena v Egipt. Pa tukaj ji je bila njena služba v padec. Ni bila zadosti previdna pri izbiranju službe in morda se je zanesla preveč sama na-se — pa je žalostno podlegla skušnjavam in nevarnostim, ki so prišle nad njo v hiši. . . .

Zato si zapomni to-le glede službe: Ne glej v prvi vesti na veliko plačo, ampak glej pred vsem na to, če je hiša ali družina taka, da boš mogla v njej ostati verna in poštena Slovenka. Saj veš, kaj pravi večna Resnica: „Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi?“ O kako važna je ravno za-te, kerščanska Slovenka, ta beseda Kristusova! O ravnaj se po njej, kedar iščeš službo, ali kedar ti jo ponujajo drugi! Morda ti je res obljubljena lepa plača, a tvoja duša bo v njej škodo terpela! Oh, kolikokrat se to zgodi! Zato se pouči poprej, kakšna je družina, kamer si vabljen v službo. Če spoznaš v njej nevarnosti za svojo dušo, za svoje poštenje, ne pojdi v tako službo za nobeno ceno. Pomisli, da je tvoja duša več vredna ko ves svet. In Jezus ti kliče: „Kedor nevarnost ljubi, bo v nevarnosti poginil“. Tu te reši edino

beg; kajti preslaba si, da bi v takih nevarnostih ostala stanovitna in poštena. Naj bodo žalostne izkušnje drugih, tebi v svarilen nauk in zgled! (Konec prih.)

S Kitajskega.

Misijonska poročila iz pisem p. Petra Baptista Turka.

X.

(Dalje).

Dne 9. novembra je minilo 25 let, kar je bil dobri pater Kasijan v mašnika posvečen. V zahvalo Bogu za to veliko milost je sklenil že pred nekaj meseci ta znameniti dan slovesno obhajati, da tako dostojno čast izkaže mašništvu, obenem pa tudi mej Kitajci misijonski vpliv povzdigne.

Ta svoj namen je razodel vsem misijonarjem vshodne okolice, in vsi smo to z velikim veseljem sprejeli ter naznanili vernim in vsem nam prijaznim mandarinom in krajevnim pervakom. Mnogi so bili tega naznanila prav veseli; berž so začeli ugibati, kake darove bi pripravili p. Kasijanu za ta slovesni dan. On pa ni pozabil, da je treba zlasti duhovne priprave ter je zato opravljal skozi tri dni duhovne vaje.

Mej tem sem tudi jaz prišel na njegovo postajo, da bi nekoliko pomagal pri pripravah za slavnostni dan. Zelo smo vsi želeli, da bi bila cerkev do tedaj dodelana; ali radi povodnji to ni bilo mogoče. Zato smo pa napravili aljtar v dozidanem ženskem katehumenatu sredi mej dvema prostornima izbama, ki smo jih olepoticili z raznobarvanim platnom in s podobami; najbolj pa je bil okrašen seveda aljtar.

Pa tudi na pojedino je bilo treba misliti, za kar smo lepo opravili obednico v domu sester kasijanek. Tudi vhod v to hišo so kristijani olepoticili sè zelenjem, zastavami in pisanimi preprogami.

Pred misijonskim domom so na visokih drevesih plapolale štiri verste zastave: papeževa, kitajska, francoska in nemška. Pod njimi je bil mej okrasjem priterjen kitajski napis: Cou-nien-ta-čin, kar bi pomenilo po naše: Petindvajsetletnice

veliko slavje. Ta napis je bil sestavljen iz cipresnih vejic. Zunanaj ozidja ob robu pota je bila postavljena dolga versta borovcev, mej seboj zvezanih z vervijo, na katero so bili priterjeni pisani lampijončki.

Že dan pred slovesnostjo so kristijani in tudi drugi, ki so bili povabljeni, prinašali p. Kasijanu najrazličniše darove:

Mi misijonarji s kristijani vred smo mu poklonili lepo veliko mašno knjigo, krasen bel mašni plašč, sreberne verčke za vino in vodo, kanonske tabe, Noldinovo moralo, pripravno pisarniško omaro in pa veliko fotografijo njegovega častitljivega obličja s pol sivo brado.

Preč. p. Jordan Kazagrande mu je iz luskin borovih storžev umetno in lepo sestavil križ s podobo Jezusovo in okvir za omenjeno fotografijo. Častite sestre kanosijanke so mu poslale dva para velikih, umetno izdelanih šopov za aljar.

Mandarini in drugi odlični povabljeni pagani so mu podarili dragoceno aljtarno preprogo, dva štiribesedna slavilna napisa, tri voščilne napise na dragoceno erdeče platno s Kitajcem priljubljeno veliko všito čerko, ki se izgovarja „šou“ in pomeni: na mnogo let! Razen tega še umetne šope cvetlic, velike in debele erdeče kitajske sveče in mnogo drugih reči, kakor jedi, pijače, razne listke iz papirja in svile z raznimi napisi.

Donašanje vseh teh darov se je veršilo kaj slovesno, kakor je tukaj navada: darovavci so prihajali v posameznih skupinah z godbo in mej bombardiranjem.

K slavnosti sami so prišli štirje višji mandarini iz političnih okrajev Ta-je-šien, U-čan-šien, Huan-cou-fu in iz terga Či-švei-šien, dalje dva višja vojaška generala iz Šia-pa-ho in Tien-čia-cen z bojnimi čolni in vojaki in mnogimi na čolnih razobešinih zastavami. Pri prihodu in odhodu pa so celo s kanoni streljali. Drugih manjših mandarinov in pervakov je prišlo do trideset. Nas misijonarjev je bilo deset, kristijanov in katehumenov pa ni bilo mogoče sešteti. Okoli 400 tistih, ki so za slavnost kaj prispevali, je bilo povabljenih na pojedino.

Na večer pred slavnostnim dnem je bila razsvitljava, zažiganje bengalskega ognja in boljša večerja skupno s povabljenimi mandarini.

Naslednjega dne, to je 9. novembra, še predno se je bilo zdanilo, so se začeli verni zbirati v prostorih, pripravljenih za slovesnost.

Ob 8. uri je naznanilo streljanje in bombardiranje, da je preč. p. jubilant pristopil k aljarju, kjer je opravil slovesno sv. mašo z azistenco. P. Tomaž Sen je povišal slovesnost z igranjem na harmonij, s katerim je spremljal petje obrednih molitev; slavnostni govor pa je imel p. Andrej Šu.

Po sv. maši smo preč. jubilantu najpervo čestitali mi misijonarji. Potem pa so se mu prišli poklonit v dolgi procesiji kristijani in katehumeni. Lepo je bilo tudi videti, ko so mu na svoj način čestitali mandarini in drugi odlični povabljeni pagani: poklonili so se mu po kitajski šegi in vojaški trobentarji iz Šia-pa-ho so mu zatrobili svojo koračnico, zunaj pa mu je truma slovesno oboroženih vojakov zažgala dobro posrečen strel.

Nato je sledila slavnostna pojedina, ki so jo povzdigovale mnoge živahne in vesele napitnice v čast in pozdrav našemu verlemu sreberno-mašniku. Po obedu smo se vsi skupaj z mandarini vred dali fotografirati, ali na škodo se fotografija ni posrečila. Na večer smo se kratkočasili s petjem in zaupnimi pogovori.

Tako so bili vsi, ki so se slovesnosti vdeležili, prav zadovoljni, posebno oveseljen pa je bil preč. p. jubilant in mi misijonarji v veselem upanju, da bo ta slovesnost mnogo pripomogla k večji slogi mej oblastnimi mandarini in nami misijonarji in tako tudi mej kristijani in pagani sploh, kar za misijonsko delovanje ne more biti brez dobrih nasledkov. Bog daj, da to naše upanje ne bi bilo prazno!

Naj omenim na tem mestu še to, da je p. Kasijan Bogu v zahvalo, ker mu je dal včakati sreberno mašo, v tergu U-tien-kéou, 60 li od Huan-se-kan oddaljenem, sezidal misijonsko postajo z malo lično cerkvico v gotovskem slogu. Pred svojim prihodom v moj delokrog so jo milostivi gospod škof blagoslovili. —

Iz lanskega dopisa je znano čislanim bravcem, da moj misijonski delokrog ne zavzema samo enega, ampak cele tri okraje, namreč Či-švei, Kuan-či in Lo-tien.

O okraju Lo-tien sem že parkrat poročal, kako je njegovo prebivalstvo našim misijonom sovražno in da je torej kaj težko najti pristop na njih tla. V tem dopisu pa Vam, hvala Bogu, morem naznaniti veselo novico, da je jelo iti na boljše. S po-

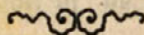
pomočjo mojih vernih čišvejčanov sem namreč pridobil ondi učenega in priljudnega moža, Si-cè-šieh po imenu, doma iz okolice terga Ja cè-fan.

Ta mož je prišel konec meseca avgusta v Či-švei v katehumenat ter se takoj s čudovito slastjo poprijel učenja naukov naše sv. vere. Jaz sem mu izročil neko knjigo, ki pobija neumnost kitajskega malikovavstva in dokazuje resničnost naukov naše sv. vere. Kar je bral v tej knjigi, mu je šlo tako k srcu in je tako prepričalo njegov razum, da je bil v nekaj dneh popolnoma naš. Zato se je z veliko vnemo učil tudi katekizma in zgodob sv. pisma. Izpraševanje je pokazalo, da se je učil z resno voljo in s pravo razumnostjo. Komaj je potekel en mesec, in že je pozelel in prosil sv. kerst, čemer sem se pa jaz še nekoliko ustavljal. Ali ni se dal pomiriti, prosil je le še silneje ter tudi druge kristijane pridobil, da so zanj prosili, tako da sem se slednjič le udal in mu konec oktobra podelil sv. kerst. Zbral si je ime Jakob.

Ta naš Jakob je kerstni pervenec iz one divjaške okolice. Ali glej! kmalu po njegovem kerstu je prav iz njegovega domačega kraja prišel glas, da ga mislijo vreči v vodo, kaker hitro se poverne domov. To je bilo seveda resno govorjeno, ker so blizu tam pred nekaj leti tako storili z nekim katehumenom kaker sem Vam ob svojem času poročil. Jakob se je zato obotavljal in se še le zadnje dni decembra vernil domov oserčen po mojih vspodbudljivih besedah.

Seboj sem mu dal več dobrih knjig, da bi jih razdelil mej svoje znance ter sem ga prosil, naj se na vso moč potruzi, da pridobi v svojem kraju kar se da veliko dobrih katehumenov. Prosim pa tudi Vas, molite k Bogu, da bi se kaj skoro vsmilil vbogih Lotienčanov!

(Konec prih.)

Na Kitajsko.

P. H. B.

Ko je naš vneti kitajski misijonar p. Baptist, terkal na dobra serca, in prosil pomoči, ni zastonj povdarjal, da ne potrebuje samo gmotne podpore, ampak tudi duhovne. Veliko ra-

dodarnih rok se je že odperlo na njegove prošnje, kakor je razvidno iz objavljenja v „Cvetju“. Koliko molitve je nevidno hitelo pred prestol božji in prosilo blagoslov na težavno misijonsko delo, za to ve pa le knjiga življenja. Vender se njeni sadovi tu in tam tudi očitno kažejo. Enega vam hočem s tem na znanje dati.

Gospod žetve je uslišal prošnje vbogih, pa kljub temu gorečih podpornikov misijonov. Zopet si je izbral iz naše srede mladeniča po letih, moža po duhu, ki se je radostno odzval njegovemu klicu — v Kitajski misijon.

Ta je naš mladi P. Engelhard Avbelj, rojen ljubljčan.

Skrito je rastla ta cvetlica na našem serafinskem vertu, le malo jih je vedelo, da bo cvela in duhtela kedaj na kitajskih tleh. Res, nihče ni mislil, komer se ni sam zaupal, dokler ni prišel iz Rima klic, seveda na lastno prošnjo. Po človeško mišljeno, kaj tacega tudi ni bilo pričakovati od njega. Mladenič, ki je v preteklem adventu komaj dosegel zadostno starost, da je mogel zapeti novo sv. mašo; ki ima doma dobre stariše, ljubeči sestri in brata, s katerimi ga je vezala tesna vez hvaležno udane ljubezni; on hoče na Kitajsko — in bo šel!

Res močna je bila ta vez ljubezni, toda ljubezen do neumerjočih v temo paganstva zagernjenih duš, jo je raztergala, na zunaj. Saj kogar Bog kliče, mu da tudi milost, da premaga vse zapreke. Če pravim zapreke, ne mislim reči, da so mu domači branili. Nikaker! Solze so jim zablestele v očeh, ko jim je razodel svojo namero; toda volja Najvišjega, ki jim je bila vedno sveta, je vsem izsilila udani: Pojdi, če te Bog kliče!

Da ga kliče, ne dvoji nihče nas, ki smo ga bliže poznali. Če bi se bil ta vzvišeni sklep v njegovi mladostni domišljiji hipno rodil in dozorel, bi se opravičeno bali. S takim poklicem se mnogokrat stari prehitro vračajo iz misijonov. Glede njega, dasi je mlad, nimamo vzroka dvojiti.

Konec 1. 1901 se je v Ljubljani poslavljal od svojih sobratov p. Baptist. P. Engelhard je bil takrat še ministrant tam. Na zakristijskih stopnjicah, pravi sam, sva se zadnjič videla, neposredno pred odhodom. Že takrat bi bil šel rad z njim. To hrepenenje ga ni več zapustilo. Še povečalo se je, ko je naslednje leto vstopil v samostan. Ni mu popolnoma zaupal, pa tudi preziral ga ni. Prosil je Boga, če je od njega, naj je ohrani

in pomnoži, drugače pa za vselej zamori. Rastlo je in se razžarjalo vedno bolj, zalivano z molitvijo blagih duhovnih podpornikov misijonov.

Ko sem začel v triindvajsetem tečaju „Cvetja“ objavljati misijonska sporočila P. Baptista, ni mogel čakati, da bi tiskana bral, v rokopisu sem mu jih moral dajati. Od takrat sva večkrat prišla na to. Zopet in zopet mi je rekel, da ima samo še dve želji: Z novo sv. mašo domačim narediti veselje, potem pa za p. Baptistom v kitajski misijon. Perva, kaker rečeno, se mu je spolnila v preteklem adventu, zdaj pa druga. Ravno mej zadnjimi bogoslovnimi skušnjami je došel od generalnega ministra željno pričakovani poziv, da naj bo 17. velikega serpana tega leta v Rimu, odkoder bo šel, morda še s katerim drugim v Vshodni Hupé, kjer deluje p. Baptist.

Imamo torej novega kitajskega misijonarja naše kervi. In kaj zdaj?

Jaz mislim, ako se tako povdarja: Svoji k svojim, v narodnem oziru, se mora to v podvojeni meri, ko gre za neumerjoče duše. Naj bo slovenska ali kitajska, vsaka je odkupljena z isto dragoceno Kervjo Zveličarjevo.

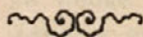
Svoji za svoje! Slovenci podpirajmo pred vsem svoje misijonarje. Malo jih imamo, premalo, pa ti nam delajo čast, da so vredni podpore. Prevzvišeni gospod misijonski škof, Gracijan Dženaro, je z veseljem sprejel p. Baptistovo naznanilo, da misli še eden njegovih priti za njim. Takoj se je obernal na pristojno mesto, da ga on dobi. Že lani vmerli njegov prednik je p. Baptista večkrat vprašal, če je še kateri v naši okrajini, ki bi imel veselje za misijone. Upajmo, da bo enaka gorečnost, rodila enake sadove. Kajpada brez sredstev ne! Če teh ni, je ves ogenj zastonj, prekrižani najplemenitejši načerti! Zato priporočamo tudi tega misijonarja dobrim srcem našega vernega ljudstva. Naj bodo velikodušni darovavci prepričani, da bo vsak vinar, ki ga bodo darovali „za slovenske misijonarje na Kitajskem“, dobro obernal, bogato naložen.

Tega, ki nas bo zdaj zapustil, priporočamo še posebej Sam. za se pravzaprav ničesar ne potrebuje, mariskaj pa za tiste, h katerim gre. Imeti mora potrebne knjige, mašno obleko, rožne vence in podobno drobnarijo, s katero si pri nas katehet pridobiva otroke in mehča njih glave za kerščanski nauk.

tam seveda še bolj. Vsak najmanjši dar, bodisi v denarju, bodisi v mašni opravi, bo misijonarju dobro došel. Kar ne bo mogel nesti sè seboj, bomo poslali za njim.

Kedor tega ne more, naj še nadalje pridno moli za naše misijonarje in njih delo, da bo blagoslovljeno. Prosi naj tudi, da bi ljubi Bog poslal naši redovni okrajini še več dobrih mladencev. Saj ona rada pozabi na trud in stroške, če vidi take sadove.

Tebi dragi sobrat pa: Srečno pot do vzvišenega cilja! Ko boš prišel mej svoje ovčice, povej jim, da živi tam daleč majhen, pa veren narod, ki te je poslal, ki je pripravljen od sadov svojih kervavih žuljev vse žertvovati, da tudi drugim zasije blagodejna luč sv. evangelija. Povej jim, da bi njega že zdavnaj ne bilo, ke ne bi bil veren, da tvoji kitajci ne bodo mislili: s katoliško vero mora pasti naš narodni značaj!

Kratko letno poročilo „serafske mašne družbe“,

ustanovljene leta 1899, v podporo kapucinskih misijonov.

(Konec).

Radi bi podali na tem mestu obširen in natančen popis plodonsne delavnosti kapucinskih misijonarjev v vsakem posameznem okrožju, a ker nam to radi pomanjkanja prostora ni mogoče, upamo vstreči prijaznemu bravcu vsaj z nekaterimi skromnimi poročili:

V Aziji oskerbuje kapucinski red sedaj 123 misijonskih postaj s 163 cerkvami; v njih je poleg drugih delalo lansko leto 226 kapucinov-misijonarjev. Število katolikov po teh misijonskih postajah je leta 1909 znašalo 378.643 duš; tedaj pride povprečno na vsakega misijonarja pastirstvo več ko 1500 duš in to v krajih, ki so oddaljeni nekod po deset in več ur hodá. V Indiji je kapucinskemu redu v oskerb poverjena nadškofija Agra z 11.365 katoliki, dve škofiji: Allahabad

z 10.000 in Lahore z 6500, in dve apostolski prefekturi Bettijah in Rajpootama (izgovori Rádžpúta ma) z okroglo 8000 katoliki. Koliko morajo v teh krajih kapucinski misijonarji preterpeti, priča nam pismo škofa Allahabadskega z dne 6. jan. 1909, kjer mej drugim to-le sporoča: „Naš misijon je bil preteklo leto pravo središče dolgotrajne hude lakote. Angleška vlada je nekaj malega storila za ondotne pogane, nam katolikom je pa na vse mile prošnje odrekla vsako tudi najmanjšo podporo. Da, celo ovirala nas je pri kerščevanju umirajočih zapuščenih otrok. Vkljub temu se je našim misijonarjem posrečilo na skrivnem 996 otrokom podeliti zakrament sv. kersta. Da smo pa mogli vbozim lačnim ljudem pomagati, zašli smo celo v dolgove; v serce nas je bolelo, ko zaradi pomanjkanja podpore toliko vbozim pri najboljši volji nismo mogli pomagati“. Škof svoje poročilo zveršujejo s ponižno prošnjo po izdatni podpori. Naj bi našla odmev tudi v usmiljenih sercih slovenskega ljudstva!

Kapucinskim misijonom v Aziji nadalje pripada še apostoljski vikarijat v Arabiji Somali, in štiri misijonske prefektore namreč: Smirna, Trapezunt, Sirija in Mezopotamija z okroglo 359.090 katoliki. Kakšne grozne dneve so morali zlasti v sirskih misijonskih naselbinah kapucinski misijonarji preteklo leto za časa armenskega klanja prestati, vidimo iz poročila o. superijorja ondotnih misijonov, kjer mej drugim to-le piše: „Mej tem ko so se nepopisne grozovitosti godile z Armenci v Adani, so se po vsej pravici groze in strahu tresli tudi prebivavci rojstnega mesta sv. Pavla, Tarzaki je od Adane le 30 kilometrov. Njih strah ni bil neopravičen, zakaj 15. aprila l. 1909 je zadela tudi nje ista grozna usoda. Razdivjane tolpe turških felahov in tavrških Kurdov so vse pred seboj pokončujejoč priderle v mesto. Ubogi Armenci so se vsi obupani trumoma raztekli v našo misijonsko postajo, ali nič manj kot 700 oseb je bilo na begu vjetih in neusmiljeno poklanih. Vse hiše Armencev je razdivjana druhal razdejala, nato s petrolejem polila in zažgala, tudi ondotni cerkvi niso prizanesli. Grozen je bil pogled na goreče armensko predmestje in poleg tega smo bili tudi mi, dasi pod varstvom tuje države, v vedni nevarnosti. Naša postaja pa je bila jako žalostna videti: vsi hodniki, šolski prostori, da celo naše izpraznjene ce-

lice so bile nagnjetene z ranjenci, jokajočimi ženskami in otroci, ki so prosili kruha in pomoči.

Še hujše se je godilo prebivavcem mesta Antijohije, kjer je bilo naenkrat 300 mož in mladeničev grozovito pomorjenih, le 15 jih je ostalo od tega števila nad 13 let starih še živih; nad 600 zapuščenih vdov in otrok je pa pribežalo v ondotno našo misijonsko postajo, ki je nekaj mesecev morala služiti kot bolnišnica in prenočišče teh sirot, in naši misijonarji so morali skerbeti, da prežive to množico. Iste krutosti so se godile tudi v Khoderbeku in Mersini. Tisti, ki so rešili svoje življenje, zlasti uboge vdove in sirote, so zares v skrajni bedi in pomanjkanju. Naši misijonarji so požertvovalno zastavili vse svoje moči, da pomagajo v tej bedi kar najbolj morejo, s tem pa pridobivajo tudi duše mnogih Kristusu. Tako so na primer otvorile sestre po prizadevanju naših misijonarjev v mestu Antijohiji veliko sirotišnico za uboge. V Khoderbeku gospoduje še sedaj nepopisna beda. Žetve v preteklem letu po teh krajih sploh ni bilo nobene, ker ni bilo nikogar, ki bi obdeloval polje. Serce se nam kerči ob pogledu tolike revščine; ljudje so vsi sestradani, sama kost in koža jih je, živemu človeku že skorej niso več podobni. Mi jim delimo, kar imamo, žal, da so podpore, ki nam dohajajo iz Evrope jako skromne. Naša največja tolažba je v tej bridkosti vsaj ta, da se jih je v tem času mnogo spreobrnilo. — Tudi ta klic po pomoči, naj bi ne bil preslišan!

Nič manj žertev polna je delavnost misijonarjev našega reda po drugih delih sveta, zlasti v Ameriki, kjer imajo oskerbovati 13 misijonskih okrožij, in v Afriki, posebno v Abesiniji, v apost. vikarijatu Galla, kjer se je ondotnemu apost. vikariju posrečilo preteklo leto ustanoviti novo misijonsko postajo v Dirre-Daua, jako naseljenem kraju, ki je začasno tudi zadnja postaja francosko-etijopske železnice, ter postaviti novo katoliško cerkev za ondotne katoličane.

Vedno dalje prodira evropska omika in evropski vpliv ter odpira sv. evangeliju nove kraje. Ne smemo pa prezreti pri tem vedno večjih nevarnosti, ki prete katoliškim misijonom. Prav je rekel na zadnjem nemškem katoliškem shodu v Vratislavi (1909) knez A. Löwenstein, ko je zaklical: „Ako naši katoliški misijoni ne dobè v kratkem dovolj po-

moči, bo padel velik del Afrike v mohamedanstvo in bo za sv. Cerkev izgubljen“. Mohamedanstvo se vedno bolj širi zlasti v Afriki, kjer si osvaja, podpirano celo od evropskih velesil, kar cele dežele in narode. Verhu tega grozi katoliškim misijonom že druga nič manjša nevarnost namreč od protestantov. Res je, da imajo ti več denarja kot katoličani, pa darujejo za svoje misijone tudi veliko več kot katoličani. Dasi je protestantov le okoli 166 milijonov, darujejo vendar vsako leto okoli 80 milijonov kron za svoje misijone; katoličanov je pa nad 264 milijonov na svetu, pa za svoje veliko obsežniše misijone darujejo le okoli 20 milijonov na leto.

Nikakor se ne more oporekati, da se ni v zadnjih desetletjih veliko storilo za katoliške misijone mej pogani, vendar se ne more še reči, da je misijonska misel že dovolj razširjena, še vedno je mej ljudstvom, zlasti pa mej izobraženci vse premalo vneme za misijone, kaker da bi bilo to nekaka stranska reč, ki se z drugimi važnimi nalogami sedanjega časa niti primerjati ne sme. Res je, da imamo v naši domovini veliko važnih potreb, toda nikar ne mislimo, da je že dovolj, da skerbimo za domačo deželo, za prerojenje svoje domovine; s tem bi še ne spolnili svoje dolžnosti, ki jo imamo kot katoličani, kot udje Cerkve, ki je namenjena vsemu človeštvu.

Sicer je res, da nima vsagdo poklica, da bi šel ko misijonar delat za blager vbozih poganov, pač pa je vsakemu dolžnost z molitvijo in miloščinjo podpirati misijonsko delo. Prav pravijo nepozabni naš Slomšek, da sta „molitev in miloščina najmogočnejši podpornji za razširjanje in vterjevanje Božjega kraljestva na zemlji. Molitev nevernim in odkrušenim v pravo cerkev pot pripravlja, miloščina jim pa popotnico daje, da lažje in bolj veselo pridejo. Molitev oskerbi dušo, miloščina pa telo, ter stori, da bo ves človek osrečen; oni sta dve sestri, kateri pomagata oznanovavcem evangelija po vesoljnem svetu, sta dve peruti, po katerih leti evangeljski glas po vsi zemlji, in do pokrajin (koncev) zemlje Božjega nauka besede“. (Zgodnja Danica l. 1857).

V ta namen se je ustanovila leta 1899 v mestu Lucernu v Švici posebna družba v podporo najbolj potrebnih misijonov in sicer tistih, ki so poverjeni misijonarjem kapucinskega reda. Zakaj so ti misijonarji najbolj potrebni

gnotne podpore? Pervič, ker so misijoni, ki so izročeni kapucinskemu redu, najtežavnejši, in drugič, ker ta red po svojih pravilih nima in ne sme imeti nikakega premoženja in zaradi tega tudi ni v stanu sam vzdrževati svojih misijonov. Kapucin-misijonar je tedaj navezan edino le na miloščino vernega ljudstva. Da bi se apostoljsko delo teh misijonarjev podpiralo in pospeševalo, za to je torej ustanovljena družba, ki si je nadela ime „serafska mašna družba“ v podporo kapucinskih misijonov med pogani, pod varstvom sv. Fidelja in bl. Agatangela in Kasijana, marternikov misijonarjev istega reda.

Član te družbe postane lahko vsak vernik, ki v ta namen vsako leto daruje eno krono. Vpisati se sme vsak, tudi otrok, tudi če tega ne ve. Vplača se lahko tudi za več let naprej, kar se pa potem v vpisni knjigi in sprejemnem listu posebej priponni.

Toda ne samo živi, ampak tudi mertvi se lahko sprejmejo v to mašno družbo; plača se pa za njihov sprejem, bodisi za vsako umerlo osebo posebej ali pa za celo pokojno družino skupaj enkrat za vselej šest kron.

Da bi se ta prekorsna družba toliko bolj med verniki razširila, so jo sv. oče Pij X. dne 6. maja 1. 1908 kot zares sveto delo prav toplo priporočili vsem vernikom ter objednem podelili vsem njenim udom svoj apostoljski blagoslov in sledeče odpustke:

1. popolni odpustek: a) na praznik razodevénja Gospodovega (6. jan.); b) na cvetni petek ali na dan sedem žalosti prebl. Dev. Marije; c) na 24. aprilja, to je na god sv. Fidelja Sigmarinskega, mart. kap. reda in variha te družbe ter d) na sopraznik povišanja sv. križa (14. sept.) — in sicer pod navadnimi pogoji, da prejmejo sv. zakramente ter molijo po namenu sv. očeta;

2. nepopolni odpustek 300 dni vselej, kedarkoli storé kaj za vzdrževanje, pospeševanje in razširjenje te serafske mašne družbe.

3. Poleg tega se bere vsako leto 1500 sv. maš za žive in mertve ude družbe, ki so pa objednem deležni vseh molitev in drugih dobrih del, opravljenih v celem kapucinskem redu in vseh njegovih misijonih.

4. Kedor ostane ud te družbe do smerti, je tudi po smerti deležen vseh svetih maš in ostalih duhovnih dobrot; zaradi tega se lahko živi udje vpišejo tudi za več let naprej.

Ta serafska mašna družba se je takoj po svoji ustanovitvi jela jako hitro razširjati mej vernim ljudstvom zlasti v Švici, Nemčiji, po Francoskem, v Belgiji itd.; poterdili in toplo priporočili so jo mej drugimi prečast. o. Pacifik iz Sejana, general kapucinskega reda, vsi švicarski in mnogi drugi škofje. Meseca junija l. 1909 se je vpeljala po prizadevanju visokočastitega o. Donata Zupaničiča, provincijaia štajersko-ilirske kapucinske pokrajine, tudi po naših slovenskia deželah. Glavno zastopstvo te družbe za te dežele je v kapucinskem samostanu v Gorici, poleg tega je za Goriško za vsprejem udov v to društvo odloženo tudi poverjeništvo v kapucinskem samostanu v Sv. Križu, (p. Sv. Križ - Cesta); za Kranjsko sta odložena dva poverjenika in sicer v kapucinskem samostanu v Škofji Loki in v Kerškem (pošta: Videm-Kerško), za Spodnji Štajer je poverjeništvo v kapucinskem samostanu v Celju. Kedor tedaj hoče biti sprejet v to društvo, naj se osebno ali pa pismeno oglasi pri poverjeništvu v dotičnem kapucinskem samostanu, ki mu je najbliže, ter naj zajedno odda ali odpošlje po poštni nakaznici svojo miloščino, na kar se mu takoj da ali dopošlje sprejemnica. Ako se vpišejo umerli, vplača se enkret za vselej 6 kroz, (po pošti naj se doda še 30 vinarjev za poštnino) in za to se dopošlje lepa spominska podoba, ki se lahko dene tudi v okvir. Kedor je pa že vpisan, naj nadalje pošilja miloščino tjakaj, kjer je bil sprejet.

To društvo so dne 28. junija leta 1909 priporočili tudi prevzvišeni gospod dr. Frančišek Borgia Sedej, knez nadškof goriški, z jako priserčnimi besedami: „Prav gorke priporočam svojim vernikom in duhovnikom to apostoljsko delo.“

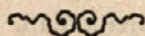
Verno slovensko ljudstvo! Kapucinski red se po svojih sinovih do tebe obrača s ponižno prošnjo, pomagaj mu s svojimi milodari, da bo v stanu v prihodnje s tem večim uspehom delati po njemu poverjenih misijonih za blager neumerjočih duš; ponuja pa ti v zahvalo za to podporo veliko število

duhovnih dobrot, katerih nikar ne zanemari! Stoteren plačnik in usmiljen sodnik pa bo vsakemu udu serafske mašne družbe On, ki je rekel apostolom in njihovim naslednikom: „Pojdite in učite vse narode in kerščujte jih v imenu Očeta in Sina in sv. Duha!“

V Gorici, dne 30. maja 1910.

P. Oton Kocjan,

duhovnik kapucinskega reda in katehet,
glavni zastopnik „serafske mašne družbe“
za slovenske dežele.

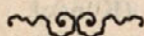
Iz mariborske skupščine III. reda sv. Franciška.

(Konec).

Velika nedelja. I. Jakob Menhart, župnik, — II. Franc Meško, kmet in cerkveni ključar v Mihovcih št. 55. — III. Jožef Polak, mežnar pri Veliki nedelji. — IV. 1. za Veliko nedeljo in Trgovišče: Janez Meško, kmet in župan v Trgovišču h. št. 17. — 2. za Sodence in Vičance: Martin Senjor, želar v Vičancih h. št. 38. — 3. za Šardinje in Runeč: Matija Kuharič, kmet in cerkveni ključar na Lešnici h. št. 5. — II. Marija Meško, samska posestnica v Trgovišču h. št. 16. — III, Apolonija Jaušovec, samska posestnica na Hajdlu št. 20. — IV. 1. za Veliko nedeljo: Urša Holc, želarka na Drakšlu št. 10. — 2. za Sodence: Ana Hergula, kmetiška hči v Sodencih št. 14. — 3. za Šardinje in Runeč: Neža Igere, samska želarska hči na Lešnici št. 52. — 4. za Trgovišče: Marija Sova, kmetica v Trgovišču št. 26. — 5. za Vičance: Alojzija Škof, kmetiška hči v Vičancih št. 2.

Sv. Miklavž pri Ormožu. I. Jožef Meško, župnik. — II. Juri Moherič, kmet v Hermancih št. 14. — III. Vid Habjanič, nagornjak na Plešivici h. št. 31. — IV. 1. za Brebrovnik in Pavlovski vrh: Anton Janežič, kmet v Pavlovskem vrhu h. št. 56. — 2. za Vinski vrh, Krčovine in Šalovec: Matija Ivanuša,

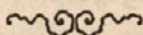
nagornjak na Krčovinah h. št. 5. — 3. za Kajžar, Sasavce in Vitan: Ivan Mavrič, nagornjak v Sasavcih h. št. 33. — 4. za Sv. Miklavž in Vuzmetince: Matija Tomažič, nagornjak pri Sv. Miklavžu h. šte. 16. — 5. za Hermance, Ilovce in Gomilo: Franc Himelrajh, viničar v Hermancih h. št. 13. — 6. za Jeruzalem in Plešivice: Vid Habjanič, nagornjak v Plešivici h. št. 31. — II. Marija Maherič, kmetica v Ilovcih h. šte. 14. — III. Julijana Lipovec, šivilja v Kajžaru h. št. 31. — IV. 1. za Brebrovnik in Pavlovski vrh: Ana Janežič, kmetica v Pavlovskem vrhu h. št. 56. — 2. za Vinski vrh, Krčovine in Šalovce: Doroteja Pauša, posestnica na Krčovinah h. št. 14. — 3. za Kajžar, Sasavce in Vitan: Alojzija Lah, nagorska hči v Kajžaru h. št. 38. — 4. za Sv. Miklavž in Vuzmetince: Katarina Tomažič, nagorka pri Sv. Miklavču h. št. 16. — 5. za Hermanec, Ilovce in Gomilo: Marija Ritonja, viničarska hči v Ilovcih h. št. 42. — 6. za Jeruzalem in Plešivico: Marija Žnidarič, viničarska hči na Pleševici h. št. 19.

O letošnjem mejnarodnem Marijinskem shodu v Zaljcburgu

tudi mi ne smemo popolnoma molčati, dasi nam ni bilo dano vdeležiti se ga in nam iz časnikov tudi ne kaže prepisovati popisov. Povedati moramo vsaj, kako nas je veselilo izvedeti, kako veličastno je bil zastopan na tem svetovnem shodu naš mali slovenski narod po svojem knezu-nadškofu, dveh svojih knezoškofih in lepem številu drugih gospodov, zlasti pa, ker je bil celo predsednik tega shoda Slovenec — prevzvišeni knezoškof lavantinski M. Napotnik. Lepo je pela Marija v prerodskem duhu v svoji visoki pesmi: „Glej namreč od zdaj me bodo blagrovali vsi rodovi“. Mej temi rodovi smo torej tudi mi, in ne zadnji! Keterega vernega Slovenca bi to ne spodbudilo, k večji in večji ljubezni do naše nebeške Matere? Če tudi torej nismo bili tam, da bi se bili mogli naravnost navduševati, nas mora vendar spomin na ta shod vedno vnemati za Marijino češčenje. Kako ji to češčenje najbolje izkazujemo, pa vam, dragi tretjeredniki, ni treba še le praviti. Saj ste že toliko krat slišali, da s tem, da posnemamo njene čednosti in čednosti ti-

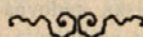
stega, ki je bil tudi njen najvišji zgled, našega Gospoda Jezusa, ki je pisano o njem: „Ne bo se prepiral, ne vpil, in nihče ne bo slišal njegovega glasu po ulicah. Natertega tersta ne bo zlomil in tlečega prediva ne bo vgasnil, dokler ne izpelje pravice do zmage; in v njegovem imenu bodo upali narodi“. (Mat. 12, 19–21).

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: č. br. Metod Žirovnik, subdijakon 1. reda sv. Frančiška, † v Ljubljani 11. malega serpana t. 1. v 23. letu svojega življenja; prečastiti gospod duhovni svetnik Janez Ažman, župnik in mnogoletni vodja tretjeredne podružnice v Gorjah, prav poseben prijatelj našega reda in „Cvetja“, † po nevarni operaciji v Ljubljani, pokopan v Gorjah; drugi rajni udje III. reda, skupščine goriške: Marijana (Elizabeta) Jericijo iz Avč, Jožef (Bonaventura) iz Podgore; kamniške: Barle Jera, Marija, Remec Marija, Katarina, Gašperlin Marijana, Serafina, Koželj Marija, Katarina (: Komenda), Zobavnik Neža, Elizabeta, Jeran Jozefa, Elizabeta (: Šmarca), Primozar Marija, Katarina, Kimovec Marija, Terezija (: Crklje), Perne Jožefa, Skolastika (: Stranje), Homar Apolonija Roza (: Kamnik), Iskra Terezija, Ivana (: Mekinje).

Dalje se priporočajo v pobožno molitev: neki mladenič, tretjerednik skupščine svetokriške, da bi dobil dobro službo pri kerščanskih ljudeh; neka tretjerednica priporoča svojega moža, da bi se spreobernal in bolj ljubil svoje otroke; I. C., da bi bila do konca stanovitna, poterpežljiva, ponižna in pobožna; priporoča tudi svojo družino, da bi se spreobernala in zveličala; priporoča tudi več drugih oseb v razne namene; neka oseba v Grahovem na Kranjskem se po svojem gospodu župniku priporoča sv. Jožefu in sv. Frančišku Serafinskemu v priprošnje, varstvo in pomoč za dušni mir in stanovitnost v dobrem.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo nadalje: M. P. iz Izole za prejeto milost zdravja; Marija Ceme za večkratno pomoč; M. L. v Kamniku za odvernjenje bolezni in več prejetih milosti.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1910.

Mesec avgust ali veliki serpan.

1. ponedeljek : sv. Peter v verigah ; sv. makabejski marterniki.
 2. torek : porcijunkula. **P. O.**
 3. sreda : sv. Alfonz Marija Ligvorij, šk. c. u.; najdenje trupla sv. Štefana m.
 4. četrtek : sv. Dominik, sp.
 5. petek : sv. Marija snežnica.
 6. sobota : spremenjenje Kristusovo ; sv. Sikst II. p. in drugi m.

 7. nedelja, 12. po bink.: osmina posvočenja cerkev 3 redov sv. Frančiška; sv. Kajetan, sp.; sv. Donat šk. m. **P. O.**
 8. ponedeljek : sv. Cirijak in drugi m.
 9. torek : bl. Janez Aljvernijski, sp. 1. r.; sv. Roman, m.
 10. sreda : sv. Lovrenc, m.
 11. četrtek : osmina sv. Dominika ; sv. Tiburcij in Suzana, m.
 12. petek : sv. Klara, d. 2. r. V. O. **P. O.**
 13. sobota (post): bl. Peter Moljanski, sp. 1. r.; sv. Hipolit in Kasijan, m.

 14. nedelja, 13. po bink.: bl. Sanktes, sp. 1. r.; sv. Evzebij, sp. (začetek 5nedeljske pobožnosti v čast 5 ran sv. Frančiška s P. O.)
15. ponedeljek: vnebovzetje bl. d. Marije. V. O. P. O.
 16. torek : sv. Rok, sp. 3. r. P. O.
 17. sreda : osmina sv. Lovrenca m.
 18. četrtek : sv. Helena, cesarica ; sv. Agapit, m.
 19. petek : sv. Ludovik, šk. 1. r.; osmina sv. Klare, d. **P. O.**
 20. sobota : sv. Bernard, op. c. u.

 21. nedelja, 14. po bink.: sv. Joahim; sv. Ivana Frančiška vd.
 22. ponedeljek : osmina vnebovzetja bl. d. M.; sv. Timotej in dr. m.
 23. torek : sv. Filip Benicij, sp.
 24. sreda : sv. Jernej, ap.
 25. četrtek : sv. Ludovik, kralj, V. O. **P. O.**
 26. petek : sv. Hijacint, sp.; sv. Zefirin, p. m.
 27. sobota : sv. Jožef Kalasancij, sp.

 28. nedelja, 15. po bink.: Marijino sedmero veselje ; sv. Avguštín, šk. c. u.; sv. Hermet, m. V. O. **P. O.**
 29. ponedeljek : obglavljenje sv. Janeza Kerstnika; sv. Sabina, m.
 30. torek : sv. Roza Limanska, d.; sv. Feliks in Adaukt, m.
 31. sreda : sv. Rajmund nerojeni, sp.

Ta mesec ima naša kranjska redovna okrajina izredno srečo videti in pozdraviti ko vizitatorja samega vesoljnega poglavarja vsega reda manjših bratov. To je zdaj že osmo leto prečastiti P. Dionizij Schuler, bivši provincijal okrajine sv. Elizabete v Turingiji na Nemškem. Da se njegova kanonična vizitacija zverši Bogu na čast in v obilo korist naše redovne okrajine, se priporočamo tudi vam, dragi tretjeredniki in tretjerednice, v posebno pobožno molitev skozi ves ta mesec.

prositi za to, kar ima biti, ne za to, kar je že; za to bi se bilo treba zahvaliti. Bolje je torej: „in zla obvaruje vsakega“, dasi bi se namestu „obvaruje“ prav pisalo „obvárjuje“. Če se pa hočemo bolj natančno držati izvirnika, poslovenimo poslednja dva verza: „Ko ti nas tako vodil boš — Se vsaki škodi vmikajmo“.

6. **O.** Per te sciamus da Patrem, — noscamus atque Filium, — teque utriusque Spiritum — credamus omni tempore.

I. Po tebi da spoznamo, daj, — Očeta in Sina božjega, — Daj v tebe tudi obeh Duha, — Da vérujemo vsaki čas.

II. (enako).

III. Po tebi, da spoznamo, daj, — Očeta in Sina Božjega, — in v Tebe tudi obeh Duha, — daj verovati vsaki čas.

IV. Po tebi, da spoznamo, daj — Očeta in Sina Božjega, — In v tebe, kateri iz obeh — Izhajaš, vérujemo vsak čas.

V. Ti uči nas, spoznati prav — Očeta in Sina božjega, — Naj verjemo, da iz obeh — Izhajaš ti, o Sveti Duh.

Perva dva verza sta v prvih štirih recenzijah čisto enaka (le „in“ je v IV. brez potrebe izpuščen); ker tudi zdaj ni vzroka, da bi se moralo kaj spremeniti, naj torej ostaneta taka. V 4. v. pa ni dobro „da vérujemo“, ker se latinski conjunctivus praesentis po „ut“ ne more prav sloveniti sè sedanjikom nedoveršnega glagola, temuč le s prihodnjikom. Boljše je, kaker stoji v III. „daj verovati vsaki čas“; prav dobro pa tudi to ni, ker je „daj“ z nedoločnikom v naši domači slovenščini le nekak prijazen velevnik, „daj brati“ blizu to, kar „beri“, „daj pognati“ to, kar „poženi“. Naj bolje bi se torej poslovenila zadnja dva verza menda: „In v tebe tudi obeh Duha — naj vérujemo vsaki čas“. Zaimke, ki se rabijo o Bogu, pišejo neketeri z veliko začetnico, gotovo seveda iz hvale vrednega namena; ali v cerkveni latinščini se to ne dela, in torej mislim, da bi bilo prav, da bi tudi pri nas ne delali tako. Preveč velikih začetnic kazi lepoto tiska; razen pač v začetku verzov, kjer bi se bile po pravici ohranile. — O prevodu poslednjih dveh verzov v VI. in V. je komaj treba povdarjati, da se od izvirnika preveč oddaljuje, in zlasti, da je tudi celo preprozaičen.

S to kitico je bila pesem prvotno končana; saj imamo že v nji tako imenovano slavoslovje ali doksologijo, ki je navadni konec cerkvenih himnov. Ali ker se ta doksologija, ko prošnja za spoznanje in vero v tri božje osebe, razlikuje od navadne, ki jim le čast in slavo izrekuje, se mu je pozneje tudi ta dostavila, ki ima pa biti po najnovejši določbi vedno tista, ki velja pri drugih himnih take mere le za velikonočni čas, namreč:

7. **O.** Deo Patri sit gloria, — et Filio, qui a mortuis — surrexit, ac Paraclito — in saeculorum saecula.

I. Bogu Očetu bodi čast, — In Sinu, ki je od mertvih vstal, — In Duhu tolažitelju — Sedaj in v vekov veke vse.

II., III. in IV. (enako).

V. Bogu Očetu bodi čast, — Sinu, ki je od mrtvih vstal, — In Duhu Tolažitelju — Od vekomaj do vekomaj.

Kaker vidimo, je prvi verz enak v vseh teh prevodih in prav tak je tudi že v tistem, ki stoji v Kosarjevi „Nebeški hrani“ I. 188. Vgovarjati bi se mu moglo le to, da ima v obeh dipodijah povdarek na poslednjem zlogu in torej ritem različen od ritma ostalih verzov. Popraviti bi se dalo: „Naj čast Bogu Očetu bo“; hijat mej dolgim *u* in *o* ne kazi lepoglasja. V 2. v. pa bi bilo „je od“ seveda v enem zlogu brati, ali pa „ki je“ ko „kie“ ali „kje“. Kaker stoji v Neb. hr.: „In Sinu, ki od mertvih vstal“ po naši slovenščini ni dobro, „je“ se pri nas ne izpušča, kaker v ruščini ali kakem drugem slovenskem jeziku. Tudi kaker je menda brati v V.: „Sinû, ki je od mertvih vstal“ ni prav, ker je „sinû“ rodivnik; dajavnik more biti le „sînu“, ali pa po staroslov. „sinôvi“. Na dajavnik „Bogû“ in „možû“ se ni smeti sklicavati, ker je v teh primerih rodivnik „Bogâ“, „možâ“. — 3. v. je v vseh navedenih prevodih „In Duhu Tolažitelju“; in če se hočemo držati izvornika, skoraj tudi ne more biti drugačen. Poslednji verz: „sedaj in vekov veke vse“ bi mogel morda tudi ostati, ako bi smeli zadovoljni biti s povdarkom „vêkov“. Ali prav bi bilo menda nam. „vêkev vêke“: „vekóv vekôve“, verz bi bil torej: „sedaj in v vekóv vekove vse“, in „sedaj in“ bi bilo brati v dveh zlogih: „sedain“ ali „sedajn“. Pa ker v izvorniku ni besede za „sedaj“, bi se moglo to izpustiti, pa namestu „vse“ postaviti kaker v pojasnilo: „vêkoma“.

Cela pesem bi bila torej popravljena taka:

1. O pridi Stvarnik, Sveti Duh,
Obišči duše vseh svojih,
Napolni z gornjo milostjo,
Ki vstvaril si jih, serca nam.	4. Svitló počutkom luč prižgi,
Ljubezen vlivaj v serca nam,
V telesih kar je kerhkega,
S krepkostjo vterdi vstrajavno;
2. Ime ki Tolažnik ti je
In dar Boga najvišjega,
Ljubezen, ogenj, živi vir,
Duhovno pomaziljenje;	5. Popodi delj sovražnika,
Pa mir podari zdajci nam;
Ko ti nas tako vodil boš,
Se vsaki škodi vmikajmo.
3. Ki sedem verst dari deliš,
Desnice perst Očetove,
Očetov ti obljubljenec,
Ki gerla obdarjaš z govorom;	6. Po tebi da spoznamo, daj,
Očeta in Sina božjega,
In v tebe tudi obeh Duha
Naj verujemo vsaki čas.

7. Naj čast Bogu Očetu bo
In Sinu, ki je od mertvih vstal,
In Duhu Tolažitelju
V vekóv vekove vekoma.

Amen.

S tem seveda ne namerjam ničesar vpeljavati na svojo roko; želim le nekaj pripraviti za čas, ko se postavne oblasti za to odločijo. V naglici se namreč kaj takega težko zverši, kaker bi bilo treba.

(Konec prih.)

